

رالف براون، بنیان‌گذار کارخانه‌های براون^۱

کسی که عمر خود را با آتروفی عضلانی گذراند

طراحی کرد که امروزه هنوز هم در اتوبوس مدرسه و سایر وسایل نقلیه عمومی از آن استفاده می‌شود. به این ترتیب رالف در گاراژ پدرش مشغول به کار شد و یک کارمند استخدام کرد و ۲۰۰ ماشین ون تغییر یافته در ویناماک تولید شد. رالف یک ماه بعد کارمند دیگری استخدام کرد؛ درحالی که هم‌چنان به کار کردن در کارخانه نیز ادامه می‌داد. در این زمان او سه فرزند داشت و نیاز به درآمد بیشتر را احساس می‌کرد. از طرف دیگر تمام درآمدش از ساخت اسکوتر و بالابر صرف مخارج کارگاهش می‌شد. او ساعت ۳ بعد از ظهر از کارخانه خارج می‌شد و تا پاسی از شب در کارگاهش کار می‌کرد تا اینکه سرانجام در سال ۱۹۷۳ کارخانه را ترک کرد، یک کارگاه اجاره کرد و بر روی کسب و کار خودش متمرکز شد.

نه ماه بعد رالف توانست یک کارگاه بخرد. چند سال بعد کارگاه در اثر حادثه آتش‌سوزی به شدت تخریب شد و رالف مجبور شد همه چیز را از اول شروع کند. بعد از آتش‌سوزی رالف ساخت اسکوتر برقی را رها کرد و تمرکز خودش را بر روی بالابر و ون‌های تغییر یافته گذاشت. او بیش از ۵۰ هزار مایل در هر سال رانندگی می‌کرد و به هر جا که ممکن بود شخصی به کالاهای او نیاز داشته‌باشد سر می‌زد. در سال ۱۹۹۹ رالف براون به تولیدکننده تخصصی بالابر پلت فرم و صندلی چرخدار تبدیل شد. امروزه شرکت او بیش از ۲۰۰ نمایندگی در سراسر ایالات متحده برای نصب بالابر و فروش ون‌های ویژه دارد. او در سال ۲۰۰۸ حدود ۲۰۰ میلیون دلار درآمد داشت. دفتر مرکزی شرکت او هنوز هم در ویناماک، شهر زادگاهش مستقر است و بیش از ۷۰۰ کارمند برای او کار می‌کنند و محصولاتش در سراسر جهان به فروش می‌رسد.

رالف می‌گوید هنگامی که برای رشد کسب و کارم تلاش می‌کردم، دو مانع بر سر راهم وجود داشت. جوانی و معلولیت. ولی من هرگز متوقف نشدم و به آن‌ها اجازه ندادم تا جلوی پیشرفت من را بگیرند. در سال ۲۰۱۲ رالف براون از سوی باراک اوباما رئیس‌جمهور ایالات متحده به عنوان قهرمان تغییر نام‌گذاری شد. براون در سال ۲۰۱۳ از دنیا رفت.

پیک توانا

ترجمه: فهیمه عباسی

رالف در سال ۱۹۴۰ در شهر ویناماک ایالت ایندیانا در یک مزرعه ذرت به دنیا آمد. وقتی ۶ ساله بود پدر و مادر او فهمیدند که مشکلی وجود دارد و رالف مثل بچه‌های دیگر نیست. مثلاً او نمی‌توانست مثل بقیه بچه‌ها از پله بالا برود. او را به بیمارستان بردند و پزشکان ابتلای او به دیستروفی عضلانی را اعلام کردند. رالف ۱۴ ساله بود که روی صندلی چرخدار نشست. اتفاقی که برایش خیلی دردناک بود. وقتی از دبیرستان برای تحصیل در رشته ریاضی، به دانشگاه ایندیانا رفت، حرکت در محوطه دانشگاه به مشکلی بزرگ برای او تبدیل شد تا جایی که مجبور شد پس از یک سال تحصیلش را رها کند. اما رالف به همین راحتی دست بردار نبود و برای رفتن به دانشگاه یک اسکوتر که با باطری حرکت می‌کرد را طراحی کرد. عموهای رالف همگی تخصص فنی در زمینه موتورسیکلت و ماشین‌های مسابقه داشتند و رالف بیشتر وقتش را با آنها می‌گذراند. او استعداد مکانیکی خود را از آنها به ارث برده بود.

چهار ماه بعد از طراحی اولیه، او اسکوتر مخصوصش را در گاراژ پسر عمویش که محل تعمیر تراکتور بود، ساخت. همه می‌گفتند این وسیله بر اساس اصول علمی ساخته شده اما رالف معتقد بود کار کردن این وسیله از روی خوشبختی و سعادت‌مندی اوست و فکر می‌کرد به دنیا آمده تا به کسانی که توانایی حرکت ندارند کمک کند. رالف دوباره به دانشگاه بازگشت و بعد از آن در یک کارخانه تامین قطعات خودرو به عنوان تکنسین کنترل کیفیت مشغول به کار شد. رالف با اسکوتر مخصوص خودش سر کار می‌رفت. دیگران او را می‌دیدند و به او می‌گفتند کسی را می‌شناسند که به وسیله‌ای مثل این نیاز دارد. این موضوع باعث شد که او به مدت ۸ سال تا سال ۱۹۷۰ و به صورت پاره وقت برای دیگران اسکوتر برقی بسازد. رالف برای رفتن به محل کارش پشت یک کامیون قدیمی پست سوار می‌شد و اسکوترش پشت کامیون قرار می‌گرفت تا این‌که کارخانه به محل دورتری انتقال یافت و رالف سعی کرد وسیله نقلیه ایمن‌تری پیدا کند.

در سال ۱۹۷۰ ون‌های جدیدی به بازار آمد که دارای تهویه و قدرت فرمان عالی بود. رالف فکر کرد می‌تواند یکی از این ون‌ها را طوری تغییر دهد تا با استفاده از صندلی چرخ‌دارش رانندگی کند. او بالابری

